

ภาคผนวก

โพชฌังคปริตร

(จิตประภัสสรปราศจากนิรณัมช่วยปิดกั้นขันธมารด้วยอำนาจสมาธิ)

โพชฌังโค สติสังขาโต ชัมมานัง วิยะโย ตะธา (โพชฌงค์ ๗ คือ สติ ชัมมวิจยสัมโพชฌงค์)

วิริยัมปีติ ปัสสัทธิ มังคา จะ ตะธาปะเร (วิริยะ ปิติ ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์)

สมาธิเปกขะ โพมังคา (สมาธิ อุเปกขาสัมโพชฌงค์) = อารมณ์พระอรหันต์ ๗ ประการ

สัตตเตเต สัพพะทัสสินา มุนินา สัมมะทักขาตา ภาวิตา พะหุลีกะตา (ประการเหล่านี้ เป็นธรรมอันพระ

มุนีเจ้า ผู้ทรงเห็นธรรมทั้งปวงตรัสไว้ชอบแล้ว อันบุคคลเจริญแล้วกระทำให้มากแล้ว)

สังวัตตันติ อะภิญญาเย นิพพานายะ จะ โพธิยา (ยอมเป็นไปเพื่อความรู้อยิ่ง ความตรัสรู้ และนิพพาน)

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ (ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้)

โสตถิตเต โหตุ สัพพะทา (ขอความสวัสดิ จงบังเกิดมีแก่ท่าน ตลอดกาลทุกเมื่อ)

กัสสะปัง กิลานา ทุกิเต ทัสสะวา โพชฌังเค สัตตะ เทสเย (ในสมัยหนึ่ง พระโลกนาถเจ้า

ทอดพระเนตรเห็นพระโมคคัลลานะ และพระมหากัสสปะเป็นไข้ ได้รับความลำบาก

จึงทรงแสดงโพชฌงค์ ๗ ให้ท่านทั้งสองฟัง)

เต จะ ตัง อะภินันทิตตะวา (ท่านทั้งสองนั้น ชื่นชมยินดียิ่ง ซึ่งโพชฌงคกรรม)

โรคา มุจจิสฺสุ ตังจะเม (ก็หายโรคได้ในบัดดล)

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ (ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้)

โสตถิตเต โหตุ สัพพะทา (ขอความสวัสดิ จงบังเกิดมีแก่ท่าน ตลอดกาลทุกเมื่อ)

เอกะทา ชัมมะราชาปี เกลัญญาภิปิโธ (ในครั้งหนึ่ง องค์พระธรรมราชาเอง ประชวรเป็นไข้หนัก)

จุนทตเถระนะ ตัญญูเยวะ ณะมาเปตตะวานะ สาเทรัง (รับสั่งให้พระจุนทะเถระกล่าวโพชฌงค์ถวายโดยเคารพ)

สัมโมทิตตะวา จะ อาพาธา ตัมहा วุฏฐาสิ ฐานะโส (ก็ทรงบันเทิงพระหฤทัย หายจากพระประชวรได้โดยพลัน)

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ (ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้)

โสตถิตเต โหตุ สัพพะทา (ขอความสวัสดิ จงบังเกิดมีแก่ท่าน ตลอดกาลทุกเมื่อ)

ปะหีนา เต จะ อาพาธา ตินณันนัมปี มะहेสินัง (ก็อาพาธทั้งหลายนั้น ของผู้ทรงคุณอันยิ่งใหญ่ทั้ง ๓

องค์นั้น หายแล้วไม่กลับเป็นอีก)

มักกาหะตะกิละสวาะ ปัตตานุปปัตติชัมมะตัง (ดุจคังคิละส ถูกอริยมรรคกำจัดเสียแล้ว

ถึงความไม่เกิดอีกเป็นธรรมดา)

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ (ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้)

โสตถิตเต โหตุ สัพพะทา (ขอความสวัสดิ จงบังเกิดมีแก่ท่าน ตลอดกาลทุกเมื่อ เทอญ)